

*(Bianca)

Mariska heeft met dit boek, mijn mond weer meerdere keren open laten vallen met haar plottwisten

*(Karine)

Leven vol leugens, is een boek met een 'mooi', meeslepend, spannend verhaal waar heel veel in gebeurt, en waardoor je graag wilt doorlezen.

*(Renata)

Doorlezen is een MUST altijd verrassend!

Leven vol leugens.

Eerste druk 2024

Copyright © Mariska Noordeloos

Uitgever: Mariska Noordeloos, Brave New Books

Omslag vormgeving: Mariska Noordeloos

Binnenwerk vormgeving: Mariska Noordeloos en Anja Kroon

Eindredactie: Kroon Redactie

Proeflezers: Renata, Karine, Bianca

ISBN 9789465124704

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personages berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm 1m, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Mariska Noordeloos.

Alle rechten voorbehouden.

Proloog

Dit gevecht op leven en dood ga ik niet winnen. Ik voel het leven steeds meer wegvloeien. Soms zak ik weg in een donkere wereld en voelt mijn lichaam zwaar en bijna verlamd aan. Het andere moment weet ik dat ik bij ben. Dat ik wakker ben. Pijn voel ik niet meer. Mijn lichaam heeft het al opgegeven. Ik begin erin te berusten. Het is niet anders.

De een gaat dood aan een ongeluk, de ander aan een ziekte. En ik, ik ben straks vermoord. Tenminste, ik denk dat ze het moord gaan noemen. Zal het in de kranten komen? Hoe zou het er dan instaan? Als een grote kop of als een piepklein berichtje dat geen hond leest? Even moet ik glimlachen. Alsof een hond ooit een krant zou lezen.

Oké, sommige mensen werden ruim honderd jaar. Oud, bejaard. Waren zij gelukkig op het moment dat ze wisten dat ze gingen sterven? Vonden ze het wel goed zo? Of telden zij ook de uren zoals ik nu deed? Ik zal het nooit te weten komen.

Oud zal ik niet worden. Sterker nog, ik haal niet eens de vijfenveertig. Ik ben nog niet eens op de helft van het leven, maar ik ga dood. Misschien nog een uur, misschien iets langer, maar dit is mijn einde.

Nu pas besef ik dat ik meer van het leven had moeten genieten. Ik denk aan mijn kinderen en mijn hart breekt in honderdduizend stukjes. Ik zal Aaron en Koen niet verder zien opgroeien. Ik zal ze nooit meer knuffelen. Ze vertellen hoeveel ik van ze hou. Ik zal nooit weten met wie ze thuis zullen komen. Waar ze gaan wonen. Zouden ze kinderen krijgen? En zou er dan al een medicijn zijn tegen cystic

fibrosis? Er was een grote kans dat een kleinkind van mij het zou erven.

Even zie ik het gezichtje van Emma voor me. Mijn lieve, overleden dochter. En ik beseft dat de kinderen van Koen en Aaron, mijn kleinkinderen, mij alleen zullen leren kennen via foto's en via de verhalen die iemand over mij vertelt. Ik voel tranen in mijn ogen opwellen.

Waar Alec is en of hij veilig is zal ik nooit weten. Net zo min of Linda nog veroordeeld wordt voor haar daden.

De lucht die ik inadem, is verschrikkelijk. Het stinkt enorm naar rotte vis en naar dood water. Ik heb geprobeerd bij te houden hoelang ik al van huis ben.

De laatste keer dat ik telde was het veertien dagen.

Hoofdstuk 1 - Ellis

‘Hoe gaat het met je?’ Een simpele vraag die mensen weleens aan mij stelden. Alhoewel, waren ze wel zo belangstellend? Was het niet dat ze dan ‘s avonds weer wat te vertellen hadden aan de eettafel? Omdat ze zelf niets meer te zeggen hadden? Ik zag het al helemaal voor me hoe zij het dan vertelden. “Oh, weet je wie ik heb gezien en gesproken? Nou, je weet wel, dat gekke mens waarvan haar vriendin is vermoord, en van dat kind, volgens mij was het haar dochter, of was het nou haar zoon?, die gestorven is aan... God, hoe heet die ziekte ook al weer? Het was toch een erfelijke ziekte... iets met cystic... oh ja, het Nederlandse woord is taaislijmziekte. Ik hoorde van de buurvrouw, die op begrafenis is geweest toen, dat het kind helemaal uitgemergeld was... Nou, als dat kind bij mij had gewoond had ik haar iedere dag chocolade gevoerd! Ach, wat maakt het uit. In ieder geval ik zag dat mens, God hoe heet ze ook alweer?, ach ja, het maakt niet uit. Jezus wat zag ze er slecht uit! Nou ja, goed, ik groette haar, en wat denk je: ze groette me niet eens terug! Je kan toch wel iets zeggen, lijkt mij? Ook al voel je je zo belabberd, een groet kan er toch wel vanaf?”

Dan zag ik die man zitten, met zijn geprakte eten, drijvend in de jus, die dan bij zichzelf dacht: *Ik heb werkelijk geen idee over wie zij het heeft*, maar knikte en haar klaagzang aanhoorde terwijl het hem totaal niet boeide.

Daarna gingen ze weer door met de dagelijkse dingen van het leven. Mij waren ze meteen weer vergeten.

Ik haatte mensen. Al zolang. Toen Emma overleed stierf er ook iets in mij. Dat is nooit meer goed gekomen.

Natuurlijk probeerde ik het. God mag weten hoe vaak en hoeveel therapie ik heb gevolgd, maar soms had ik er geen zin meer in. Ik wilde niet het onderwerp van gesprek zijn. Daarom woonde ik ook zo graag in dit huis. Iedere dag liep ik over het strand. Het maakte mij niet uit of de regen met bakken naar beneden kwam of dat je uit je jas waaide. Ik vond het heerlijk. Vooral 's morgens vroeg. Dan is er nog niemand op het strand en liep ik kilometers langs het water. Soms voelde ik niets. Voelde ik niet hoeveel pijn het deed toen ik erachter kwam dat mijn man op mannen viel. Soms dacht ik niet eens meer aan hoe Alec en ik uit elkaar waren gegaan, en dat wij elkaar niet meer zagen. Dat de jongens niet naar hem toe wilden gaan, juist omdat Alec op mannen viel. Ik zag toen hoe mensen waren: gemeen, achterbaks en sensatiebelust. Met je meepraten en zeggen dat ze het zo sneu voor je vinden. Sommigen pakten me liefdevol vast, om daarna zo hard mogelijk naar een ander te rennen om over mij te roddelen.

De hele wereld hing van roddels aan elkaar. Tenminste, zo leek het in mijn wereld. Soms snapte ik het wel. Het was ook veel wat mij is overkomen. En ik begreep heel goed dat zolang mensen over een ander konden lullen, zij veilig waren. Toen Alec en ik weer bij elkaar kwamen moest je de mensen eens horen en naar me zien kijken. Alsof ik degene was geweest die met een man had liggen rotzooien! Mensen die brutaal aan mij vroegen of Alec wel te vertrouwen was. Zogenaamde vrienden die mij aankeken alsof ik Alec had gechanteerd zodat hij weer bij zijn gezin en vrouw terug was gekomen. Mensen die ik hoorde mompelen en zag wijzen, en die, als ik ze aankeek, mijn blik gewoon beantwoordden alsof zij het recht hadden om te oordelen.

Toen het dorp hoorde dat Monique was vermoord, kwamen er wildvreemde mensen naar me toe die mij op de man af vroegen hoe het was om mee te maken om iemand die zo dicht bij je stond te verliezen. Ze vroegen niet hoe ik me voelde, maar hoe het voelde dat in mijn bijzijn mijn beste vriendin was vermoord. Hoopvol wachtten ze dan op een antwoord. Een smeugig antwoord het liefst, natuurlijk, want dan hadden ze weer wat te lullen. Meestal draaide ik me om en liep dan weg zonder te groeten. Heel vaak zag ik mensen die elkaar aanstootten als ik voorbij liep. Of werd het doodstil als ik bij de bakker naar binnenstapte. Soms wilde ik schreeuwen dat ze zich vooral niet aan mij moesten storen, en dat ze gewoon door moesten gaan met praten, maar ik hield altijd wijselijk mijn mond. Ik wist onderhand wel hoe ongemakkelijk mensen zich voelden als ik aanwezig was. Mensen keken allemaal ineens naar de grond of keken me met medelijden aan. Walgelijk gewoon. Maar wat kon ik er aan doen? Het wás mij ook overkomen. Kwalijk nemen deed ik het hen niet. Misschien had ik precies hetzelfde gedaan.

Ik vroeg me af of ik behoefte had aan een oprecht persoon die mij die simpele vraag zou stellen: ‘Hoe gaat het met je?’ Tja, ik moest toegeven dat ik het best moeilijk vond om hierop een antwoord te geven. Juist omdat ik het zelf niet eens wist. Hoe het met me ging? Mwah... Ik deed mijn ding. Ik stond iedere ochtend op en haalde adem. Ik probeerde niet te veel na te denken.

Soms lukte het me, soms ook niet.

Er waren dagen dat ik alleen maar liep te huilen. Dan kwam er niets uit mijn handen. Ik ontweek mijn spiegelbeeld omdat ik mijzelf haat. Dan poetste ik mijn tanden maar niet en haalde ik maar geen washand over mijn slaperige gezicht. Ik trok dan de oude, grauwe, ooit blauwe duster aan die van

Monique is geweest en die ik nog steeds niet had gewassen, waardoor ik nog steeds haar geur rook. Vervolgens strompelde ik naar beneden en liet de gordijnen het liefst de hele dag dicht. Soms vergat ik een padje in het koffiezetapparaat te doen. Stond ik alleen maar doelloos voor me uit te staren terwijl het apparaat mijn beker vulde, en ging dan met mijn dubbele kop slootwater op de stoel zitten. Meestal staarde ik uren in het niets. Soms uit het raam, als ik de puf had om deze keer het gordijn te openen. Zonder dat ik het door had, nam ik dan af en toe een slok van mijn koud geworden koffie. De meeste keren kwam ik niet van de stoel af, laat staan dat ik iets van huishoudelijk werk deed. Als mijn telefoon ging dan nam ik niet op. Mijn aanrecht stond de hele dag vol met afwas. De vloer lag bezaaid met rotzooi en moest nodig gedweild worden, maar ik deed niets. Vaak keek ik er alleen maar naar, met lede ogen.

Iedere minuut van de dag miste ik haar. Ze zat in iedere vezel in mijn lijf. Mijn leven voelde vaak zo ontzettend zinloos. Het lijkt wel alsof er een deel geamputeerd was. Ik wachtte tot het bijna tijd was dat de kinderen thuis van school zouden komen en dan vloog ik als een tornado door mijn huis. Soms gooide ik de afwas gewoon in de vuilnisemmer. De vaatwasser leeghalen en opnieuw vullen was me dan teveel werk. Op die dagen voelde mijn lijf zo zwaar. Alles deed zeer en ik had dan gewoon nergens zin in.

Op andere dagen liep ik over van schuldgevoel. Niets kon mij op andere gedachten brengen. Alsof er een liedje in je hoofd bleef hangen die zei dat het mijn schuld was dat Monique is vermoord. Dat het mijn schuld was dat mijn lieve dochtertje Emma is overleden aan die verschrikkelijke ziekte, en dat het mijn schuld was dat mijn huwelijk naar de klote werd geholpen omdat ik zo vaak bij Emma wilde zijn. Mijn lieve

kleine Emma, die vocht voor haar leven in het ziekenhuis, waardoor ik niet openstond voor de sores die Alec op dat moment had.

Uiteindelijk had ik Monique overgehaald om naar Egypte te gaan met mij. Had ik ons herenigd met Linda, een oude vriendin van onze lagere school. Hoe kon ik weten dat die Linda verrot was en al jaren op wraak aasde? Ik wilde alleen maar even een weekje op vakantie, met mijn beste vriendin!

Ik kon het niet helpen dat ik zo neerslachtig was en het dan net was alsof er een ander persoon in mij zat.

Nu zat ik weer in hetzelfde patroon. Alleen moest ik het verborgen houden voor Alec. Koen en Aaron waren destijds nog te jong om goed te beseffen wat er allemaal gebeurde. Emma's dood had wel een hoop impact, maar de jongens gingen al snel door met hun eigen leven. Emma werd nooit meer genoemd. Later hoorde ik van Koen dat ze dat bewust deden, omdat ze zagen hoeveel verdriet ik had. Maar toen vond ik het verraad naar Emma toe. Alec, die binnen een paar maanden de slaapkamer van Emma wilde ombouwen tot een kantoor en dan met de zin, dat ik daar dan ook kon zonnebanken! Het idee alleen al! Pas toen ik het huis had verkocht na de scheiding van Alec en ik geen andere keus had, heb ik met veel verdriet haar spulletjes weggedaan en het meeste aan een goed doel gegeven. Pas toen kon ik Emma iets meer loslaten en werken aan mijn terugkeer in de samenleving. Daarom was ik ook met Monique op vakantie gegaan, met alle gevolgen van dien.

Net als toen nam ik ook nu mijn telefoon niet op als die ging. Stond mijn aanrecht vol met afwas. Lag ik uren op mijn bed. Alle was lag dan op een hoop in de badkamer. De vloer van de huiskamer was bezaaid met rotzooi. Planten hoorde je bijna smeken om water. Ik kreeg niks uit mijn handen. Ook al

vond ik dat ik het huis aan kant moest hebben als iedereen thuis zou komen.

Mijn ouders deden wat ze konden, maar op een gegeven ogenblik had ik ze weggestuurd. Ik wilde niet dat zij mij zo zagen. Toen niet, en nu niet. Mijn band met mijn ouders was zo veranderd. Ik was mijn vader heel erg dankbaar dat hij het geld had overgemaakt om Monique te bevrijden, maar toen ik hem vertelde dat ik het teruggevonden geld aan een goed doel had gegeven, was hij woedend geworden. Hij had ondanks mijn traumatische ervaring tegen me gescholden en hele nare dingen gezegd. Mijn moeder, die altijd zo sterk was geweest, was achter hem gaan staan en had mij ook afkeurend aangekeken. Ik had toen de rest van het geld overgemaakt naar hun rekening, maar dat hadden ze weer teruggestort. En toen zij niet achter de beslissing stonden dat ik Alec weer terug in mijn leven nam, was voor mij de maat vol. Ik heb toen naar ze geschreeuwd dat het mijn beslissing was, en mijn leven, en dat ze daar geen moer over te zeggen hadden. Mijn ouders waren boos het huis uitgelopen met de zin dat ik het dan maar lekker moest uitzoeken en niet moest aanbellen als het weer fout ging. Daarna zijn ze gaan reizen en zag en sprak ik hen nog maar sporadisch. Mijn zus had geen mening, maar omdat die zich ook bijna niet liet zien wist ik dat zij mijn gedrag afkeurde. De mensen waar ik het meest van hield waren mij allemaal afgenomen. Dankzij Linda.

Ik miste haar. Correctie; ik miste hen. Ik miste mijn kind en mijn beste vriendin, mijn ouders en mijn zus. Mijn leven was zo zinloos geworden. Alles waar ik voor had gestaan, was weggevaagd. Ik leefde alleen nog voor mijn kinderen en voor mijn man, al vroeg ik me af wat hij nog met mij moest. Het zou mij niets verbazen als hij een nieuwe liefde had, maar dat voor mij verzweg.

Alec deed echt zijn best om me te begrijpen. Hij probeerde bij te springen waar hij kon, maar het was voor hem teveel. Zijn werk slokte hem op. Vaak zat hij voor zich uit te staren met een blik die ik niet kon omschrijven. Als ik dan een gesprek met hem wilde aangaan of hem vroeg of hij ergens mee zat, kreeg ik het standaard antwoord dat het werk was en dat hij mij daar niet mee lastig wilde vallen.

Alec sloot me volledig buiten, als het om zijn werk ging. Ik snapte dat hij geheimhoudingsplicht heeft, maar hij kon mij toch wel iets vertellen?

Aan de ene kant zou ik het begrijpen als ik hem zo weer in de armen van iemand anders zou jagen. Een man of een vrouw, het maakte me eigenlijk niet uit. Tegen een andere man kun je niet concurreren, dat was het enige. Een vrouw zou voor mij best confronterend zijn. Vooral als zij een jonger exemplaar was en volop in het leven stond. Niet zo'n dooie als ik was, die vaak nergens zin in had.

Maar ik kon hem niet missen. Niet Alec ook nog bij mij weg. Dat zou ik niet overleven. Ik had hem nodig. Hij was mijn maatje. Mijn alles. En normaal gesproken haalde hij het beste in me naar boven.

Hoofdstuk 2 - Ellis

Wat Linda tegen mij zei toen ik onder haar lag terwijl zij mij probeerde te wurgen, hoorde ik iedere dag weer: ‘Jij had alles, ik had niets! Ik had toen je hulp nodig, maar je had het te druk met je luxe leventje!’

Ik, alles? Was dat zo? Had ik alles gehad? Ik had een hele leuke en warme jeugd gehad, dat klopt. Mijn ouders werkten daar hard voor en gaven ons liefde.

Tijdens het proces - en dat vertelde Alec mij, want ik wilde er zelf niet bij zijn - hoorde ik pas wat voor jeugd Linda had gehad. Dat had ik nooit geweten. Ja, ik wist dat haar moeder en haar broertje bij een ernstig ongeluk betrokken waren geweest en dat haar moeder het niet had overleefd. Maar jesus, hoe oud was ik toen? Ik kon toch helemaal niet inschatten in wat voor hel Linda daarna had geleefd? Dat kon ze Monique en mij toch niet kwalijk nemen?

Eenentwintig messteken in Moniques lichaam, dankzij onze jeugdviendin Linda. Dat rotwijf had Monique als grof vuil gedumpt in de woestijn, vlakbij Luxor waar Monique en ik een paar dagen daarvoor nog hadden genoten van een excursie. Gelukkig had ik die herinneringen nog, en de foto's. Linda had gedaan alsof ze mijn vriendin was en steunde mij in de onzekere tijd na de ontvoering van Monique. Ze praatte met me mee. Troostte me. Was begaan en toonde inzet om alles tot een goed einde te brengen. Maar dat wijf wist al vanaf de eerste dag wat er met Monique was gebeurd.

Alec deed echt zijn best me te begrijpen. Urenlang hebben we gesprekken gehad over van alles wat me dwars zit. Vaak tot diep in de nacht. Geduldige Alec, hij probeerde mij ervan te overtuigen dat het niet mijn schuld was, maar ik voelde het

niet. Ik voelde alleen maar de leegte in mijn lijf. Alec zei vaak: ‘Ellis, het is de schuld van een ziek mens. Een gestoord mens die Linda heet.’

Zo’n dooddoener. Natuurlijk wist ik dat wel, maar ik had Monique meegenomen. Ik had haar gesmeekt of ze mee wilde gaan, want ik wilde er zo graag even uit. Wat Alec ook zei, ik geloofde hem gewoon niet.

Laatst was Alec boos geworden. Hij was voor me gaan staan en had gezegd dat hij de oude Ellis terug wilde. Dat hij mij niet kon helpen en dat alleen ik die sleutel had. Dat hij van mij hield, dat we nu alweer zolang samen waren en hij wel weer eens mijn lijf wilde voelen. ‘Ik ben geduldig genoeg geweest, Ellis. Je kunt me niet blijven wegsturen. Ik heb ook mijn behoeftes.’

Hij wilde dus gewoon seks, en dat het leven gewoon weer doorging zoals hij voor ogen had. Ik schreeuwde dat ik er nog niet aan toe was en was heel gemeen tegen hem toen ik zei dat ik nog steeds niet wist of hij de waarheid sprak. Hij kon me wel vertellen dat hij niets met die Peter had gehad, maar ik wilde bewijzen zien!

Alec was in elkaar gekrompen. ‘Hoe moet ik het bewijzen? Je weet dat ik dat niet kan! Je moet me geloven: er is niets, maar dan ook niets gebeurd met Peter!’

Ze zeiden wel dat een vrouw het merkt als haar man vreemdgaat, maar ik was waarschijnlijk doof en blind. Ik had niks gemerkt van Alec toen het speelde met Peter, en toen het te laat was koos hij voor hem. Maar eerlijk gezegd kon het me ook niet echt schelen. Alec hoopte weer op een echt huwelijk. Het enige dat ik wilde was dat ik er niet alleen voor stond en dat ik de kinderen van Monique een veilig thuis kon geven. One happy family, zeg maar.

Hoe ik mij toen voelde wilde ik nooit meer meemaken, en dat had ik ook tegen Alec gezegd toen hij zei dat hij weer bij ons

kwam wonen. Dat was de deal geweest. Ik hoefde geen seks. Seks maakte mij niet meer gelukkig. Ik was teveel vernederd geweest omdat hij mij had ingeruild voor een man. Wat dacht hij nou eigenlijk? Dat hij het ene bed met het andere kon verruilen? Het maakte mij niet meer uit of Alec er een vriendin of vriend op nahield. Hij mocht doen en laten wat hij wilde, als hij er maar zou zijn op de momenten dat ik hem nodig had. En hij het maar niet bij ons in huis deed. En ervoor zorgde dat niemand erachter zou komen, natuurlijk, want anders had het dorp weer er een vette roddel bij.

Alec zag in alles een oplossing, maar ik merkte dat het vaak ook voor hem teveel was. En ik snapte dat. Regelmatig heb ik ook tegen hem gezegd dat hij weg moest gaan. Dat hij zijn leven moest oppakken. Hij was veel beter af zonder mij. Alec wilde er niets van horen. Ik zag aan hem dat hij mij het liefste door elkaar wilde schudden. Dat hij tegen mij wilde zeggen dat Monique dood was, maar ik niet. Dat ik moest genieten van alles om me heen. En dan voelde ik me weer schuldig. Maar ik ervoer het niet meer zo. Ik had de kracht niet om mijzelf in de kraag te grijpen en te zeggen wat ik Alec hoorde zeggen. Ik was verdoofd. Ik haatte mezelf en maakte iedereen ongelukkig. Wat moest hij nu met mij? Een zielig vrouwtje dat zich het liefst in huis opsloot en niet meer deelnam aan het leven. Die nergens meer in geïnteresseerd was. Geen krant las, het liefst vroeg naar bed ging of als een dood vogeltje in elkaar gevouwen op de bank hing. Waarom pakte hij zijn koffers niet voor de tweede keer en liet hij me niet in mijn sop gaarkoken? Ik verdiende straf! Ik mocht niet meer gelukkig zijn. Sterker nog: ik verdiende het niet! Ik had een kind op de wereld gezet dat niet gezond was. Had mijn vriendin in de armen van een moordenaar gejaagd, en mijn man in de armen van een andere man.

Vaak, als ik weer wegwijnde in zelfmedelijden, kwam ik op hetzelfde punt terecht. Ik wilde terug naar mijn leven van twee jaar geleden. Nee, vier jaar! Toen leefde Emma nog en was ik compleet gelukkig.

Kon ik de klok maar terugdraaien. De tijd stoppen. Ik ben zo bang dat ik hen vergeet. Hoe ze waren, Emma en Monique. Straks vergat ik hoe ze lachten, hoe ze praatten. Hoe ze waren. Het leek niet tot mij door te dringen dat ze geen van beiden terug zouden komen. Soms heb ik het idee dat Monique morgen weer op mijn stoep zou staan en zou zeggen: ‘Hé, Ellis, peukje doen?’

Alles was veranderd. De vogels zongen niet zoals ze vroeger zongen. De geur van het voorjaar was anders. De lucht leek altijd wel grijs. Ik zag de zon niet meer. Ik voelde de warmte die ze gaf niet langer. Ik leek niet te beseffen dat ik ademhaalde. En waarom? Omdat ik iemand had vertrouwd. Omdat ik Linda een kans wilde geven. Haar het gevoel wilde geven dat ik haar niet was vergeten. Ik had medelijden met haar. Ik vond het zo triest dat haar leven zo anders was geweest dan dat van mij.

Als een wild dier had ze Monique gevild. Monique had geen schijn van kans gehad. Linda was onverbiddelijk geweest. Al haar woede en haat had ze op Monique botgevierd en ze was totaal uit haar dak gegaan. Eenentwintig messteken, waarvan veel in haar gezicht. En alsof dat niet genoeg was, had ze Monique in de woestijn gedumpte als grof vuil.

Ze had alles van A tot Z bij elkaar gelogen. Zij wist wat er met Monique was gebeurd, maar wilde mij zo lang mogelijk laten lijden. Linda had me vastgehouden met dezelfde handen die Moniques lijf hadden verminkt. Ze had mijn gezicht vastgehouden terwijl een paar uur daarvoor nog het bloed van Monique over diezelfde handen had gestroomd. Handen die

de teen van Monique had afgesneden, en die teen in een envelop hadden gestopt zodat ik hem kon ontvangen. Wie deed zoiets? Hoe gek moest je zijn om het spel zo te spelen? Wat mij betrof was je dan geschikt voor het gekkenhuis.

Ze had me in een paar dagen tijd langzaam gek gemaakt. Ik had haar echt willen vermoorden toen ik de kans had gehad. Het was dat ze er tussen waren gesprongen, anders was ik nu een moordenaar geweest. Ik snapte nu beter hoe mensen elkaar dit konden aandoen. Als iemand je zó gek maakte, dan had je geen keus. Je moest je vijand uitschakelen. Nu haalde ze nog adem. Kon ze nog lachen en kon ze nog praten. Die gedachte maakte me helemaal gek. Hoe vaak ik niet droomde dat ik nog wel even die laatste kneep had gegeven. Het geluid van haar gerochel achter in haar keel hoorde. De geur van vers bloed rook. En nog steeds maakte ze me gek. Er ging geen dag voorbij dat ik niet aan het laatste moment met Linda dacht. Ik zag steeds haar verminkte gezicht voor me, toen ik aan het vechten was voor mijn leven. Zag ik de woede in haar ogen toen ze haar handen om mijn keel legde en hoorde haar lach toen ze doorkreeg dat ik onder haar handen aan het sterven was.

Hoofdstuk 3 - Ellis

Alec en ik hadden Gabriel en Javier, de kinderen van Monique en Juán, in huis gehaald. Dat was het minste wat we konden doen voor haar en voor de kinderen. Aan de ene kant maakte het me wel gelukkig, maar aan de andere kant maakten zij mij ook heel verdrietig. Want ik zag Monique in hen. Vooral Javier is bijna een kopie van Monique, dankzij zijn ogen. Monique had ook van die aparte ogen, die hadden geholpen haar wereldberoemd te maken. Ze had heterochromie: haar ene oog was blauw, het andere bruin. Soms twijfelde ik of blauw nu links was of juist rechts, en dan raakte ik in paniek. Ik begon haar te vergeten! Het verdriet van de kinderen sneed als een mes door mijn ziel. Ik wist niet zeker of zij het mij verweten dat door mijn toedoen zij hun moeder moesten missen. Soms konden ze me met zo'n blik van haat aankijken, dat ik er bang van werd. Als ze dat deden, had ik daar alleen maar begrip voor. Het was namelijk ook zo, punt uit. De kinderen wilden hier helemaal niet zijn. Zij wilden alleen maar hun moeder terug. En als ik een wens mocht doen zou dit ook voor hen wensen.

Ik was zo geobsedeerd geweest de kinderen weg te halen uit Spanje, dat ik alles op alles zette om de voogdij te krijgen. Ik zemelde wekenlang bij Alec en zeurde hem de oren van zijn kop. Alec was er eerst op tegen. Hij vond het geen goed idee en zei dat ik het geestelijk niet aankon. Ik veegde al zijn argumenten van tafel. Zei dat ik juist degene was die dit moest doen. Dat ik het Monique had beloofd en dat door de kinderen in huis te nemen, ik ervan op zou knappen. Dat het me meer energie zou geven.

Ik speelde een toneelstukje. Deed blij terwijl ik dat niet was. Ruimde het huis op. Kookte de lekkerste maaltijden, en maakte alvast hun kamertjes klaar. Ik wist dat als ik aan Alec zou laten zien dat ik het aankon, hij eerder overstag zou gaan. Op een avond kwam Alec naar mijn slaapkamer en ging op het randje van het bed zitten. Hij keek me lang en doordringend aan en zei: ‘Als je dit echt wilt, zie ik wel mogelijkheden. Het zal moeilijk zijn, maar ik denk dat als wij er echt voor gaan, we een kans hebben om de kinderen hier naartoe te krijgen.’

Ik sloeg mijn armen om hem heen en spontaan begon ik hem te zoenen. Alec zag het als een uitnodiging en begon me te strelen. Mijn lichaam bevroor. Hier was ik nog helemaal niet aan toe. Zachtjes duwde ik hem weg en ontweek zijn blik. Alec zuchtte diep en zei dat hij het begreep, maar ik hoorde aan zijn stem dat hij zijn woede onderdrukte. Ik kon het gewoon niet. Ik hield van deze man, maar het idee dat hij het met een man had gedaan kon ik gewoon niet vergeten. Ik mompelde iets van een excuus, maar Alec wuifde het weg. De harde klap toen hij de deur dichtgooide zei mij genoeg. Even was ik bang dat hij het gevecht om de voorgedij zou opgeven, maar gelukkig ging hij door alsof er niks was gebeurd.

Ik zag de vraagtekens bij de jongens. Waarom was ik wel teruggekomen van vakantie? Waarom hun moeder niet? Ze waren ook nog zo jong geweest toen ze wees werden. Javier was toen nog geen zes, Gabriel net aan vier. Ze waren ineens helemaal alleen op deze wereld. Hun vader, Juan, was overleden na een motorongeluk in Spanje. Een groot drama waar Monique nog jarenlang verdriet van had gehad. Ze wilde er ook nooit over praten. Zei altijd dat het haar teveel pijn deed.

In dat opzicht waren wij zo verschillend geweest. Ik wilde wel over Emma praten. Juist tegen Monique. Zij kende Emma. Wist hoe ziek ze was geweest en dat de dood juist een uitkomst voor haar was geweest.

Ik miste onze gesprekken samen. Monique had het vermogen om mij te laten huilen, maar ook te laten lachen. Hoe kut ik me ook voelde, het lukte haar altijd aan het eind van ons gesprek weer een glimlach om mijn mond te krijgen.

Als ik langs de kamertjes van de jongens liep en ze hoorde snikken, durfde ik vaak niet naar binnen te gaan om ze te troosten. Ze hadden me in het begin zo'n pijn gedaan als ik dat probeerde. Ze woonden toen tijdelijk bij ons, vlak na de dood van Monique. Ik had ze een paar maanden in huis als een soort proef. Hun grootouders in Spanje hadden dit aangegeven. Zij moesten eerst hun verlies verwerken, en ik snapte dat. In die tijd draaiden zij standaard hun rug naar me toe, of keken me met een blik vol haat aan. Vooral Javier. Ik kon geen hoogte van hem krijgen. Hij deed er alles aan om zijn broertje te beschermen en mij af te stoten. Vaak zaten ze in het Spaans te smoezen terwijl ik hun had gevraagd om dat niet te doen in het openbaar. Maar ze bleven het doen, terwijl ze mij dan uitdagend aankeken. De kinderen spraken foutloos Nederlands. Monique had ze tweetalig opgevoed, maar ze verdomden het gewoon, waardoor ik het gevoel had dat ik er niet toe deed.

Ook Koen en Aaron konden geen goed bij hun doen. Misschien kwam daar ook de twijfel bij Alec vandaan. Hij was in die tijd vaak boos op de jongens, terwijl ik alles vergoelijkte. Alec mopperde vaak: 'Jezus, Ellis, het is hier geen hotel! Laat ze meedraaien in de huishouding! Als jij straks de voogdij krijgt dan zul je nu al je grenzen aan moeten geven. Je verwent ze teveel en dat is niet goed. Je

bent een zacht ei als het op die kinderen aankomt. Je verwent ze tot op het bot. Dit kan niet goed gaan. Straks lopen ze finaal over ons heen. Ook hier gelden regels, en daar worden ze echt niet slechter van. Koen en Aaron moeten zich er ook aan houden. Jij pikt alles van die jongens, en ik ben het er niet mee eens. Je beschermt hen te veel. Straks moeten ze naar buiten in de grotemensenwereld. Het leven is nou eenmaal geen rozengeur en maneschijn. Ja, het is triest dat deze kinderen wees zijn, maar zo zijn er wel meer, hè! Ze mogen blij zijn dat wij ze in huis willen nemen. Dat ze misschien hier in Nederland straks opgroeien in plaats van in de bergen van Spanje waar ze niets meekrijgen van de wereld. Dat ze misschien straks in een vrij jong gezin komen en niet bij hun opa en oma aan het versloffen zijn.’

Ik wist dat hij gelijk had. ‘s Avonds nam ik me voor om taken in het huis te verdelen, maar als het ochtend was en ik hun verdrietige ogen zag, dan liet ik het plan maar weer varen. Ik kon het gewoon niet. Ik wilde de kinderen van Monique extra verwennen en een mooie tijd geven, in de hoop dat ze straks blij waren als wij ze in huis namen.

Misschien was het ook wel om mijn schuldgevoel weg te kopen. Ik wilde ze alleen maar knuffelen. En dat ze van me zouden houden zoals ze van Monique hadden gehouden. Alleen lieten ze het niet toe. Ze lieten mij niet toe. Ik mocht niet dichtbij komen.

Op mijn standaardvragen werden standaardantwoorden gegeven. Vragen die dieper gingen werden weggewuifd, of ze stoven weg. Ze liepen weg voor alle liefde die ik hen bood. En ik? Ik liet het gebeuren. Eigenlijk wilde ik helemaal niet weten hoe ze zich voelden. Ik was bang voor hun antwoorden. Vaak ontweek ik hun verdrietige blikken.

Zouden we er wel goed aan doen om de kinderen weg te halen uit Spanje?

Ze maakten in de tijd dat ze bij ons waren geen vriendjes. Zou dat wel gebeuren als ze hier permanent zouden wonen? Waarom wilde ik eigenlijk de voogdij? Mij ging het er om dat ik ze in de gaten kon houden en hen uiteindelijk kon vertellen wat er met hun moeder was gebeurd. Ik vond dat ik dat aan Monique verplicht was. Ik wilde die kinderen een leuke jeugd geven. De perfecte pleegmoeder zijn waar ze op konden bouwen. Gezellig met zijn allen mens-erger-je-nieten of andere bordspelletjes doen. Ik wilde dat ze in een warm nest kwamen waar liefde in overvloed was.

De grootouders van de jongens zouden hen nooit kunnen geven wat ik ze kon geven. Dat hield ik me voor. Ik hoopte dat ze me uiteindelijk mee zouden nemen in hun verdriet, en dat ik er dan weer voor kon zorgen dat dat op de achtergrond zou komen. Ik hoopte dat ze me uiteindelijk in vertrouwen zouden nemen over hun leven en hun gedachtenissen, en zij mij zouden toevertrouwen over hun vriendinnetjes en hun dromen en geheimen.

Als ik diep in mijn hart keek, moest ik toegeven dat ik deze twee kinderen echt niet leuk vond. Dat ik het ondankbare schepsels vond die op alles een weerwoord hadden. Dat ik het liefst de boel terug zou draaien en dat zij weer terug zouden gaan naar hun grootouders in Spanje. En dat we het hele gevecht om de voogdij niet zouden hoeven doen.

Natuurlijk sprak ik dat niet uit tegen Alec. Hij zag me aankomen... Eerst had ik de oren van zijn kop af gezeurd en nu had ik alleen maar twijfels.

Hoofdstuk 4 - Ellis

De ouders van Juán waren al op leeftijd en eerlijk gezegd in mijn ogen wel een beetje wereldvreemd. Ze leefden in hun huis in de bergen en hadden weinig tot geen contact met de buitenwereld. Ze verbouwden hun groente zelf en hielden koeien en geiten voor vlees en melk. Kleding maakte moeder zelf. En tijdens de rechtszaak om de voogdij vertelde zij dat ze de kinderen thuis les zouden geven.

Dat wilde ik de kinderen van Monique niet aandoen.

Monique was een vrouw van de wereld die in bijna ieder uithoek van de wereld was geweest. Ik vond dat Gabriel en Javier dat ook moesten zijn, en niet van die armoedige boertjes op het platteland. Als ze een goed stel hersenen hadden, moesten ze kunnen studeren in een grote stad. Gelukkig stond Alec hier ook achter. ‘Ellis, als je dit echt wilt en je kunt het geestelijk aan, dan gaan we ervoor. Maar bedenk wel, voordat we de hele poppenkast gaan openen, waar je aan begint. Het zijn geen jonge hondjes die je weer weg kan brengen, hè.’

Tijdens de rechtszaak om de voogdij was onze advocaat keihard. Alec zei dat dit nodig was omdat we geen bloedband hadden met de kinderen, en dat rechters daar eerder naar keken dan naar het welzijn van het kind. De grootouders hadden zich aan alle kanten verzet, maar zomaar ineens gingen ze overstag. Iets wat ik heel raar vond.

Uiteindelijk mochten we de jongens mee naar huis nemen. Een gezinsvoogd keek hoe het bij ons ging. De kinderen pendelden steeds tussen Nederland en Spanje, en iedere keer waren Alec en ik erbij om ze weg te brengen en weer op te halen. Totdat de grootouders het uiteindelijk genoeg vonden

en hadden gevraagd of de kinderen alleen nog maar met de vakanties konden komen. Alec en ik haalden de kinderen op. Het was een verdrietige gebeurtenis geweest. Gabriel had zich onder bed verstopt en Javier klampte zich vast aan zijn oma en hilde hartverscheurend. Oma Maria had ons woedend aangekeken en iets in zijn oor gefluisterd. Alec haalde Gabriel onder het bed vandaan. Die verzette zich hevig en greep de poten van het bed vast. Hij schreeuwde iets in het Spaans waar ik niks van verstond. Even ging er door me heen dat ik ermee moest stoppen. Waarom deed ik dit? Uit schuldgevoel? Ze hadden het helemaal niet slecht bij hun grootouders. Oké, die waren op leeftijd, maar dan nog. Oma Maria drukte beide jongens een knuffel in hun handen. Ze zei iets en ik ving de namen van Juan en Monique op. Daarna liep ze van de jongens weg. Geen zoen, geen extra knuffel. Opa had ik die dag helemaal niet gezien. Alec zei later dat ik het heel goed had gedaan door niets te zeggen.

Hoofdstuk 5 - Alec

‘Ellis, ik moet over twee weken weer naar Egypte, zoals je weet. Het proces van Linda gaat weer verder en ik wil daar graag bij zijn. Heb je misschien zin om mee te gaan? Even lekker daar genieten van de zon? Ik blijf niet langer dan drie dagen weg. Boek ik een leuk hotelletje voor ons. Even weg zal ons goed doen. We zijn al zolang niet meer even met zijn tweeën weggeweest.’

Ellis had me aangekeken alsof ze water had zien branden. Boos was ze naar me toe gelopen en had mij toegesnauwd: ‘Je denkt toch niet dat ik ooit nog een voet in dat land zet? Hoe haal je het in je hoofd! Spoor jij wel? Wat mij betreft mag het hele land afbranden, met die hele kutbevolking erbij!’

Verdomme, waarom had ik het niet wat subtieler aangepakt? Nooit kon ik iets goed doen in haar ogen. Steeds maar weer die beschuldigende blik. Ellis was vroeger zo’n heerlijk warm mens geweest. Altijd lachen en altijd wel een gevat antwoord. En altijd zo positief. Ik hield ervan. Nu was zij een schaduw geworden van zichzelf. Als ik haar niet zou kennen en haar nu zou ontmoeten, was ik met een grote boog om haar heen gelopen. Ik hield van verzorgde vrouwen. Onafhankelijke vrouwen. Vrouwen die vol in het leven stonden. Ellis was niets meer van dit. Het liefst leefde ze als een kluizenaar. Ze sloot zich vaak op in haar kamer of stond urenlang wezenloos naar de zee te staren.

Vaak vroeg ik me af of ik nog wel van haar hield. Of was ik hier alleen nog maar omdat ik het zo zielig voor haar vond?

Linda was, op aanraden van mensen die haar steunden, in hoger beroep gegaan. Ik had het Ellis uiteraard verteld, en ik

zag dat ze schrok toen ik het haar meedeelde. Ik wist ook niet hoe ik het genuanceerder moest brengen. Iedere keer als de naam Linda viel zag ik Ellis in elkaar krimpen. Of ze dook dan weer in haar schulp, of ze was wekenlang onuitstaanbaar. Linda was langzamerhand het verboden woord geworden in ons gezin.

Al twee jaar liep ik in huis op eieren om Ellis maar te ontzien. Nu wist ik het niet meer. Ik probeerde van alles om ons weer ons te laten zijn, maar als ik te dichtbij kwam joeg ze me keihard weg. Ik voelde hoe ze verstarde als ik haar aanraakte. En ik zag in haar ogen dat ze me haatte.

Ik snapte het wel. Ondanks dat ik zo mijn best had gedaan om dit voor de tweede keer te laten slagen, kon ik haar niet overtuigen dat ik nooit seks met Peter gehad had. Het was net alsof Ellis blokkeerde als ik het over Peter wilde hebben. Ze kreeg dan zo'n blik die zei: je kan me alles vertellen maar ik geloof je niet.

Uiteindelijk gaf ik het op en zocht mijn vertier bij een ander. Ik was er niet trots op, maar ik had ook mijn behoeftes. Ik zocht warmte. Niet zo'n ijskonijn als Ellis. Haar verlaten kon ik niet. Ik kon het haar niet meer aandoen, maar ook niet mijn jongens. Ik was hun vader en ik wilde bij de opvoeding betrokken zijn.

Soms, zoals vandaag, probeerde ik Linda bespreekbaar te maken, maar zoals altijd was het weer mislukt. Niemand in dit gezin durfde te vragen naar Linda of naar wat er gebeurd was. Als alles straks achter de rug was, zou ik Ellis adviseren om zich een tijdje in een kliniek te laten opnemen. Ze kon het niet alleen. Ik dacht eerst dat het allemaal wel los zou lopen, wetende hoe sterk Ellis was, maar het was gewoon teveel voor haar. Ik kon het niet meer aanzien mijn vrouw zo te zien worstelen met zichzelf. Haar hele leven draaide om haar verdriet en schuldgevoel.

Laatst moesten wij ergens heel hard om lachen; er gebeurde iets grappigs met de kinderen. Ellis lachte spontaan mee, maar daarna barstte ze gelijk weer in tranen uit. Toen ik haar later vroeg wat er nou was, zei ze: ‘Ik mag niet genieten. Als ik geniet van het leven wordt mij weer iets afgenomen. Ik kan niemand meer missen.’

Natuurlijk had ik het geprobeerd. Geduldig. Liefdevol. Behulpzaam. Ik had zelfs een bevriende psycholoog gebeld en gevraagd hoe ik dit moest oplossen. Hij had tegen mij gezegd dat ik dat niet kon en bood zijn hulp aan, wat Ellis direct weigerde. Ik liet haar praten. Ik liet haar huilen. Ik liet haar boos zijn. Ik liet haar rouwen en liet haar lichamelijk met rust. Maar het was niet genoeg. Ellis gleed steeds meer de afgrond in. Zeker nu ze van mij had gehoord dat Linda hoger beroep had aangetekend. Ik vond dat ze het van mij moest horen voor de media ermee aan de haal gingen. Al was dat niet altijd even makkelijk voor mij.

De pers smulde er nog steeds van. Soms stonden die aasgieren op ons pad om informatie in te winnen. Aan mijn vraag of ze ons misschien met rust konden laten werd geen gehoor gegeven. Ellis las al twee jaar geen kranten meer en vermeed het journaal en praatprogramma's op de televisie. Die ik wel graag wilde zien. Soms kon een journalist met bewijzen komen die de politie nog niet had gevonden. Maar ik vond het ook wel belachelijk dat als er maar iets aan de hand was, direct de pers er weer bovenop zat en dat ze niet konden respecteren dat ze hier mensen verdriet mee deden. Ik had een keer Javier huilend in zijn bed gevonden en toen ik hem vroeg wat er aan de hand was zei hij dat hij een foto van zijn mama had gezien. Toen ik zei dat hij toch wel vaker een foto van haar zag zei hij snikkend dat het een foto was geweest van mama onder het bloed. Dat een journalist hem

op had gewacht op school. Mijn bloed begon te koken en ik deed er alles aan om dit mens op te sporen en uit te dagen voor een rechtszaak. Helaas verloor ik deze omdat het persvrijheid was. Wel had de rechter aangegeven dat ze de kinderen voortaan met rust moesten laten.

Ik begreep het ergens wel; Monique was een beroemdheid en haar dood was wereldnieuws geweest.

Ik vroeg me af welke mensen Linda om zich heen had. Ze moest hulp krijgen van buitenaf. Er was zelfs een soort fanclub voor haar die vaak voor de camera demonstreerde voor vrijspraak. Het leek wel alsof we in Amerika waren. Net zoals bij O.J. Simpson. We wisten dat ze schuldig was, maar toch moesten wij haar begrijpen en accepteren dat ze niet anders kon. Dat haar verleden geholpen had om een moordenaar van haar te maken.

Klinkklare onzin. Dat wijf was knettergek! Ze had minimaal twee moorden op haar naam staan. Heftige moorden, nota bene. Op dit moment waren ze een onderzoek gestart over het wel en wee met betrekking tot de dood van haar vader en broertje.

Een paar weken geleden zond een of ander programma op de televisie een reportage uit over de erbarmelijke omstandigheden waarin mevrouw zich bevond. Hoe slecht ze werd behandeld in de zwaarbewaakte gevangenis van Egypte. Ze hadden haar gezicht onherkenbaar gemaakt, maar ik wist direct wie er voor de camera stond. Tjonge jonge, wat kon dat mens liegen! Maar ik moest wel toegeven dat ik, hoe zij het vertelde en haar jeugd meenam in haar verhaal, ook wel iets van sympathie voor haar kreeg. Het was niet niks wat zij allemaal had meegemaakt. Maar dan nog hoefde je geen moordenaar te worden! Toen ze vertelde hoe gruwelijk zij werd behandeld in de gevangenis, moest ik oprecht toegeven

dat het verschrikkelijk was daar. Maar ja, wat had ze dan verwacht? Een hotel met een driegangendiner? Mevrouw had wel haar zin gekregen, want vlak na de uitzending begon een mensenrechtenorganisatie zich ermee te bemoeien. Dat had ervoor gezorgd dat zij financieel werd gesteund. Ze kreeg betere advocaten, en mevrouw kwam dagelijks in het nieuws. En laatst hoorde ik dat de minister van Buitenlandse Zaken een brief van haar had gekregen, en dat deze om haar uitlevering had gevraagd.

Wat mij betrof mocht ze wegrotten tot de dood haar kwam verlossen. Er zaten daar ook mensen vast die niet eens zoveel hadden gedaan en toch op de dodenlijst stonden. Dit mens hoorde niet op deze aarde. Haar dossier was ongelofelijk dik en moest zeker leiden tot de doodstraf. Daar had ik wel voor gezorgd.

De straffen voor twee moorden en de ontvoering van een toerist wogen in Egypte enorm zwaar. Egypte moest het van zijn toerisme hebben en als de grote reisorganisaties erachter kwamen wat er in Egypte gebeurde, dan had dat zeker zijn weerslag op het toerisme.

Maar omdat Linda in Nederland nog een proces te wachten stond vanwege de moord op haar vader en broertje, was er een officier van justitie die haar in Nederland wilde berechten. En dat wilde ik koste wat kost voorkomen. Linda moest in Egypte blijven en daar berecht worden, al was dat het laatste wat ik deed! Als het aan mij lag kreeg ze de doodstraf, en voor minder ging ik niet.

Normaal gesproken was ik tegen de doodstraf, maar voor Linda maakte ik graag een uitzondering. Dat mens was zo in-en-inslecht. Als er een duivel bestond dan was zij dat. Ik zat daar voor Monique en ik zou proberen te voorkomen dat Linda uitgeleverd zou worden.